

Arrest

nr. 151 804 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. OVENEKE loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Rwandees staatsburger te zijn van Hutu afkomst. U werd op 15 december 1972 geboren te Kigali. Uw vader was een zakenman en bezat verschillende gronden. Ook uw broers (L.) en (B.) waren zakenmannen en waren actief in de bouwsector. U werkte als taxichauffeur. In de nasleep van de Rwandese genocide werd één van uw zussen (M.) vermoord door Tutsi's. In 1996 werd uw vader gearresteerd. Hij werd ervan verdacht zich het huis van zijn Tutsi buurman te hebben toegeëindigd. Na uw huwelijk verhuisde u in 1999 van Kigali naar de stad Butare. Omdat er niemand was die uw vader officieel in beschuldiging stelde, werd uw vader in 2001 terug vrijgelaten. Door het jarenlange verblijf in de gevangenis was uw vader echter geestelijk gestoord geworden. In maart 2001 verdween uw broer Fidele. Jullie hebben nooit meer iets van hem vernomen. Op dezelfde dag in maart 2001 werden uw andere broers (B.) en (L.) vermoord. U stelt dat ze gedood werden door Tutsi's die

jaloers waren op de rijkdom van uw broer. In november 2001 werd uw zoon (M.V.) geboren. In mei 2002 begonnen uw problemen. U was in Kigali op bezoek bij uw moeder. U werd er gearresteerd op basis van het valselijke motief dat u een zwaar verkeersongeluk begaan zou hebben. Uw taxi werd eveneens aangeslagen. U werd slecht behandeld, maar na een week werd u reeds vrijgelaten. Een dag na uw vrijlating kwam er een politieagent bij u langs. Hij zei dat hij een vriend van uw overleden broer was. Hij waarschuwde u ervoor dat u binnenkort uitgenodigd zou worden om uw aangeslagen taxi op te halen en dat u vervolgens vermoord zou worden. U ging ervan uit dat (D.M.) hierachter zat. Zij is de vrouw van uw overleden broer (L.). U vermoedt dat ze u uit de weg wilde ruimen. Enkele dagen later ontving u effectief een convocatie van de politie. U besloot om hier niet op in te gaan. Uw moeder raadde u aan om het land te verlaten. U reisde in 2002 met uw vrouw en zoon naar Malawi en vroeg er asiel aan. Intussen verbleef u er in een vluchtelingenkamp. In 2011 werd u erkend als vluchteling in Malawi. U verhuisde naar de hoofdstad Lilongwe en begon er een zaak. U kreeg problemen met Tutsi's uit de diaspora die u viseerden. In 2013 verhuisde u naar Brantaya, maar ook daar kende u problemen met Tutsi's. In augustus 2013 werd uw dochter (O.) geboren. Op 22 juni 2014 kreeg u een beroerte waardoor de helft van uw lichaam verlamd is. Wegens de aanhoudende problemen met Tutsi's besloot u om naar België te vluchten. Op 25 december 2014 werd u op de luchthaven van Zaventem onderschept door de Belgische luchtvaartpolitie. Op 29 december 2014 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een medisch verslag, een attest van uw erkenning tot vluchteling in Malawi, een rijbewijs en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 48/5 §4 afwijkt van de algemene regel in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, 48/3 en 48/5, §§ 1 tot 3 van de Wet van 15 december 1980 (zie arrest RvSt nr. 228337 van 11 september 2014) en dat de formulering "[...] een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel [...]" het facultatieve karakter van de toepassing ervan aantoonst. Vervolgens dient te worden benadrukt dat aan de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Met betrekking tot deze voorwaarden, zoals de mogelijkheid om opnieuw op het grondgebied te worden toegelaten en de naleving van het non-refoulementbeginsel in de desbetreffende landen, is actuele en relevante informatie vereist die het CGVS moeilijk kan verkrijgen. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de bewijslast op de asielinstantie berust, wat het CGVS aanspoort tot voorzichtigheid bij de toepassing van dit principe. Met het oog op het onderzoek of de voorwaarden voor de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' vervuld zijn in het licht van artikel 48/5 § 4 van de Wet van 15 december 1980, heeft het Commissariaat-generaal stappen ondernomen bij de regionale delegatie van het UNHCR in Brussel en bij de ambassade van Malawi om informatie te krijgen op basis waarvan het CGVS kan oordelen of Malawi als eerste land van asiel kan worden beschouwd (zie COI Focus Malawi, eerste land van asiel in administratief dossier). Het CGVS heeft echter geen antwoord gekregen en beschikt niet over de nodige elementen om te besluiten dat het concept 'eerste land van asiel' kan worden toegepast voor Malawi. In het bijzonder heeft de Commissaris-generaal geen uitsluitel over de mogelijkheid dat u opnieuw tot het grondgebied van het betreffende land zou worden toegelaten. **Wegens het gebrek aan voldoende informatie om Malawi als eerste land van asiel te beschouwen en wegens het afwijkende karakter van dit principe dient uw asielaanvraag dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst, namelijk Rwanda.** Het feit dat u werd erkend als vluchteling door het land Malawi, houdt bovendien niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van status die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° gelezen in samenhang met artikel 57/6 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen). Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door Malawi houdt geenszins in dat het CGVS u automatisch deze status toekent. **Uw aanvraag dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst Rwanda.**

Betreffende uw land van herkomst Rwanda haalt u aan (D.M.) te vrezen, de vrouw van uw overleden broer (L.) (tweede gehoor, p.9). In het algemeen verklaart u ook de Rwandese overheid te vrezen omdat de Tutsi's aan de macht zijn en zij de Hutu's systematisch viseren (derde gehoor, p.9).

Met betrekking tot uw verklaarde vrees voor de Rwandese overheid en de mensen van de Tutsi etnie in het algemeen, moet eerst en vooral het volgende opgemerkt worden. **Het inroepen van interetnische spanningen in Rwanda of het aanhalen van het behoren tot de Hutu etnie op zich volstaan niet**

om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen (beslissing Commission Permanente de Recours des Réfugiés (ofwel CPRR) nr.02-0716 van 31 januari 2005, arrest Conseil du Contentieux des Etrangers (ofwel CCE) nr.8983 van 20 maart 2008, arrest CCE nr. 9860 van 14 april 2008). Het komt de asielzoeker toe om een concrete en persoonlijke vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade naar voren te brengen. Waar u aanhaalt dat u bij een eventuele terugkeer naar Rwanda wegens uw Hutu etnie te vrezen zou hebben voor de Rwandese autoriteiten (eerste gehoor, p.10, tweede gehoor, p.7,11) moet opgemerkt worden dat er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geen elementen aanwezig zijn waaruit besloten kan worden dat er in Rwanda sprake zou zijn van een algemene vervolging of slechte behandeling van personen die behoren tot de Hutu etnie (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zaak van Ahorugeze v. Zweden, 27 oktober 2011, nr. 37075/09). Evenmin maakte u doorheen uw gehoren voor het CGVS aannemelijk dat u in Rwanda het slachtoffer zou zijn van vervolging of het lijden van ernstige schade, louter wegens uw behoren tot de Hutu etnie.

Ook betreffende uw aangehaalde vrees voor uw schoonzus (D.M.) (tweede gehoor, p.9) wist u niet te overtuigen.

Zo bent u er niet in geslaagd om een actuele vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U maakt niet aannemelijk waarom u momenteel, 13 jaar na uw vertrek uit Rwanda, nog iets te vrezen zou hebben van uw schoonzus. U verklaarde dat u sinds 2007 geen enkel contact met of nieuws over mensen in Rwanda had, zelfs niet over uw ouders. U gaf aan dat u hier geen interesse meer in had (derde gehoor, p.4,6). U weet ook niet hoe haar ouders heten en of zij hertrouwd is nadat uw broer overleden is (derde gehoor, p.6). Aangezien u sinds 2007 geen enkel nieuws meer hebt over het lot van uw vermeende vervolgsterv is het bijgevolg allerminst duidelijk of u momenteel nog steeds iets van haar te vrezen zou hebben. Daarnaast is het zeer opvallend dat u weinig weet over uw vermeende vervolgsterv en u sinds 2007 geen enkele interesse meer zou hebben betreffende het lot van uw vermeende vervolgsterv, aangezien enige kennis hierover ook een impact zou hebben voor uw eigen veiligheidssituatie.

Verder kunnen heel wat opmerkingen gemaakt worden bij uw vermeende arrestatie in mei 2002, de aanleiding voor uw vertrek uit Rwanda.

Ten eerste haalde u in eerste instantie aan dat u nooit gearresteerd werd in Malawi en nooit gearresteerd werd in Rwanda. Wanneer u gevraagd werd waarom u in 2002 verhuisde naar Malawi, antwoordde u enkel dat u op de vlucht was voor het geweld in Rwanda. U maakte geen enkel melding van uw persoonlijke problemen en uw vermeende arrestatie (zie vragenlijst van het CGVS, opgemaakt door de DVZ te Sint-Gillis-Waas op 6 januari 2015). Hierbij moet weliswaar opgemerkt worden dat dit gehoor in het Engels via uw zoon (M.V.) verliep. Doordat u in eerste instantie verklaard had dat u uit Malawi afkomstig bent, was immers geen tolk Kinyarwanda voorzien (zie nota door de Dienst grenscontrole DVZ). Aangezien uw verklaringen voor de DVZ bijgevolg zeker met de nodige omzichtigheid behandeld moeten worden, is het toch opvallend dat u op de vraag naar eventuele arrestaties expliciet vermeldde: 'Malawi? Neen. Rwanda? Neen'. Bovendien blijkt ook uit de 'verklaring DVZ' die eveneens in het Engels werd afgenomen te Sint-Gillis-Waas op 6 januari 2015 dat u toen heel wat informatie gaf die telkens wel overeenstemde met de informatie die u later voor het CGVS gaf. Bijgevolg zijn er geen duidelijke aanwijzingen waarom u de vraag over eventuele arrestaties niet begrepen zou hebben, maar alle andere vragen over personalia, reisroute,... wel goed begrepen hebt.

Ten tweede legde u een ernstige tegenstrijdigheid af over de plaats waar u in mei 2002 gearresteerd zou zijn. In eerste instantie vertelde u dat u gearresteerd werd terwijl u in een café zat (tweede gehoor, p.8). Vervolgens verklaarde u dat u op straat gearresteerd werd terwijl u inkopen deed. Nog later verklaarde u dat u bij uw moeder thuis gearresteerd werd (derde gehoor, p.4). Uw opeenvolgende wijzigende verklaringen over de plaats waar u gearresteerd werd, zorgen ervoor dat deze vermeende arrestatie niet aannemelijk overkomt. Vergoelijkend vertelde u dat u zich slecht voelt en daarom foutieve verklaringen aflegde, maar met deze a posteriori verklaring overtuigt u niet, temeer daar u hierrond geen medische attesten neerlegde.

Ten derde verklaarde u dat u voor uw vermeende arrestatie in mei 2002 nooit enige persoonlijke problemen ondervonden hebt (tweede gehoor, p.10, derde gehoor, p.5). Het is dan ook opmerkelijk dat u in mei 2002 plots en zonder aantoonbare reden gevisieerd zou worden door uw schoonzus en de Rwandese autoriteiten. U stelt dat uw schoonzus u begon te viseren na de dood van uw broer, maar hiermee overtuigt u niet. Immers, tussen de dood van uw broer (L.) in maart 2001 (eerste gehoor, p.5) en uw vermeende arrestatie in mei 2002 (eerste gehoor, p.8, derde gehoor, p.4) heeft zich geen enkel incident voorgedaan. Gevraagd naar uw contact met uw schoonzus na de dood van uw broer (L.) antwoordde u: 'elk deed zijn ding, we zegden hallo als we elkaar zagen' (derde gehoor, p.10). Als uw schoonzus u werkelijk viseerde, is het opmerkelijk dat zij hier ruim een jaar mee zou wachten. Bovendien verklaarde u dat uw schoonzus u vervolgde vanwege de erfenis van uw overleden broer (derde gehoor, p.5), maar aangezien de hele erfenis van uw broer haar toekwam en u geen

enkele rechtmatige aanspraak kon maken op deze erfenis (derde gehoor,p.5,10), maakt u niet aannemelijk waarom uw schoonzus u precies zou viseren.

Ten vierde berust uw stelling dat uw schoonzus achter uw vermeende arrestatie van mei 2002 zat, enkel op uw veronderstelling. U hebt geen enkele concrete aanwijzing dat zij hiermee te maken had. U zegt enkel dat zij de enige was waarmee u problemen had en dat u daarom veronderstelt dat zij er mee te maken had (derde gehoor, p.5,6). Echter, u verklaarde meermaals dat u voor uw arrestatie in mei 2002 nooit persoonlijke problemen ondervonden hebt (tweede gehoor, p.10, derde gehoor, p.5), waardoor het vreemd overkomt waar u stelt dat u 'enkel met haar problemen had'. Ook uw verklaring dat u na uw convocatie door de politie om uw taxi op te halen, alsnog gedood zou worden (tweede gehoor, p.9), berust op een veronderstelling. U werd gearresteerd, na een week vrijgelaten en vervolgens opnieuw geconvoceerd om uw taxi te komen ophalen. Uitgenomen de door u aangehaalde waarschuwing, dan nog door een u onbekend persoon (tweede gehoor, p.10), hebt u geen enkele aanwijzing dat u daadwerkelijk iets zou overkomen.

Op basis van alle voorgaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u niet weet te overtuigen betreffende uw vermeende arrestatie van mei 2002. Nochtans was deze vermeende arrestatie volgens uw verklaringen de aanleiding voor uw vertrek uit Rwanda en tevens het enige persoonlijke probleem dat u in Rwanda ondervonden hebt (tweede gehoor, p.8,9,10, derde gehoor, p.5). **U bent er bijgevolg ook niet in geslaagd om te overtuigen betreffende uw beweerde vrees voor uw schoonzus (D.M.).**

Verder legde u tegenover de Belgische asielinstanties meerdere tegenstrijdige verklaringen af, wat de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw bevestigt.

Zo verklaarde u op 25 december 2014 bij aankomst op de luchthaven dat u de Malawische nationaliteit hebt en dat u geboren bent in Lilongwe. Bij de DVZ stelde u uw verklaringen bij en zei u dat u een Rwandeese bent en in Kigali geboren bent (zie 'werkfiche kandidaat politiek vluchteling' & brief van contactpersoon grenscontrole DVZ & de verklaring DVZ). Bij het CGVS verklaarde u hierover dat het hier een misverstand betreft en dat u nooit verklaard hebt dat u Malawi als nationaliteit hebt (eerste gehoor, p.3). Hiermee overtuigt u niet, aangezien in de 'werkfiche kandidaat politiek vluchteling', opgesteld door de grenspolitie uitdrukkelijk vermeld staat dat uw nationaliteit de Malawische is en uw geboorteplaats Lilongwe (de hoofdstad van Malawi) is.

Met betrekking tot de gevangenschap van uw vader verklaarde u bij de DVZ en tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat hij momenteel in de gevangenis zit en dat hij sinds 1996 onafgebroken in de gevangenis zit (verklaring DVZ & eerste gehoor CGVS, p.4). U verklaarde ook na herhaaldelijk vragen dat uw vader enkel gearresteerd werd omdat hij een welgestelde Hutu was en dat het een arbitraire arrestatie was (eerste gehoor, p.4). In het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat uw vader in 1996 gearresteerd werd, maar reeds in 2001 vrijgelaten werd en dat hij nooit van iets beschuldigd werd (tweede gehoor, p.4,5). In het derde gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat uw vader in 1996 gearresteerd werd op beschuldiging van het feit dat hij zich het huis van een buurman van de Tutsi-etnie zou hebben toegeëigend, maar dat hij reeds na een jaar werd vrijgelaten (derde gehoor, p.7,8). Uw voortdurend wijzigende verklaringen over de detentie van uw vader en de reden voor zijn arrestatie doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook over de vermeende moord op uw 2 broers (L.) en (B.) legde u tegenstrijdige verklaringen af. In eerste instantie vertelde u dat ze rond 16u gedood werden tijdens hun werk. Nadat meermaals werd gevraagd wie de moordenaars waren, antwoordde u uiteindelijk dat één van hen (F.) was, een Tutsi die zich begon op te werken in de bouwsector. U gaf geen andere namen van daders (eerste gehoor, p.5,6). Vervolgens verklaarde u dat uw broers (L.) en (B.) wel op dezelfde dag gedood werden, maar niet op dezelfde plaats. Uw broer (L.) werd thuis gedood door een zekere (R.). (B.) werd gedood in de carwash door militairen (tweede gehoor, p.5,6). Later verklaarde u dan weer dat uw broers wel op dezelfde dag, maar niet op hetzelfde moment gedood werden. Volgens u is (R.) degene die (L.) doodde, (F.) is degene die (B.) gedood heeft (derde gehoor, p.9). Uw opeenvolgende wijzigende verklaringen over de plaats van de misdaad, de daders, het feit of je broers toen al dan niet samen waren, wat uw broers aan het doen waren op dit moment,... doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas. **Er kan geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.**

Wat de door u neergelegde documenten betreft: het neergelegde medische verslag werd op 29 oktober 2014 opgesteld in Malawi en geeft uitleg over de beroerte die u gehad hebt en de hierop volgende ziekenhuisopname. De kopie van een attest van de autoriteiten van Malawi geeft aan dat u er erkend werd als vluchteling in Malawi. Dit werd hierboven reeds besproken. Uw rijbewijs geeft informatie over

uw verblijf in Malawi, wat hier niet betwist wordt. De brief van uw advocaat tenslotte, bevat een klacht over uw medische opvolging in België, maar voegt geen informatie toe betreffende uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 49, § 1, 6°, 57/6, 3° en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst erop dat hij als vluchteling werd erkend door Malawi. De vraag is volgens hem of Malawi nog steeds effectieve bescherming kan bieden. Verzoeker meent dat een asielzoeker die op de vlucht is voor een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst of het "eerste land van asiel", kan genieten van de vluchtelingenstatus wanneer blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

Uit het gehoor blijkt volgens verzoeker dat hij gedood zal worden door (D.M.) of haar "amants". Hij stelt dat ook rekening moet worden gehouden met het feit dat zijn broers op dezelfde dag vermoord werden door Tutsi's die jaloers waren op de rijkdom van zijn broers.

Verder meent verzoeker, waar hem meerdere tegenstrijdigheden verweten worden, dat zijn asielrelaas geloofwaardig en coherent is en dat men het voordeel van de twijfel kan toepassen.

Vervolgens stelt hij dat hij in 2002 gearresteerd werd in Nyamirambo in Kigali op straat terwijl hij inkopen deed voor zijn moeder. Verzoeker stelt als volgt: *"Verzoeker geniet een reële bescherming van de Belgische Staat. Uit bovenstaande bepalingen, kan geconcludeerd worden dat een effectieve en daadwerkelijke toegankelijke bescherming niet aanwezig is voor [verzoeker] en zijn familie in Rwanda of Malawi."*

Verder wenst verzoeker volgende toelichtingen te verstrekken:

"Verzoeker kan niet verzoeken naar de bescherming van de nationale Rwandees autoriteiten.

Als men de beslissing lees van het CGVS, stelt men vast dat het CGVS daar geen rekening mee gehouden heeft.

Het Vluchtelingenverdrag van Genève uit 1951 vereist voor de erkenning van de vluchtelingenstatus een 'gegronde vervolgingsvrees' in hoofde van de aanvrager. Deze kern van de vluchtelingendefinitie omvat twee elementen:

Een subjectieve vrees en een objectieve situatie die eraan beantwoordt.

Uit het gehoor van de CGVS blijkt dat hij dood zal worden als hij in Rwanda terugkeert.

De vrees is dus gegrond en actueel.

Men moet ook rekening houden dat zijn vrouw een asielaanvraag zal indienen voor de Belgische asielinstanties. Het is een bewijs dat er een subjectieve en objectieve vrees bestaat.

[...]

Zijn echtgenote, Mevr. [M.J.] heeft een asielaanvraag ingediend in België (zie stuk 7, annexe 26 dd. 21/04/2015): een nieuwe zaak met nieuwe elementen voor het dossier van verzoeker. Beiden zaken zouden samen behandeld worden."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van erkenning als vluchteling in Malawi (stuk 3), een medisch verslag (stuk 4), een brief van zijn advocaat (stuk 5) en een bewijs van de asielaanvraag van zijn echtgenote (stuk 7).

2.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 49, § 1, 6° en 57/6, 3° van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt dat nergens uit het administratief dossier, noch uit onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoeker gevraagd heeft tot bevestiging van de hem toegekende vluchtelingenstatus. Aldus kunnen voormelde artikelen van de vreemdelingenwet geen toepassing vinden.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn vrees voor vervolging ten aanzien van het "eerste land van asiel" dient onderzocht, *in casu* Malawi, dient erop gewezen dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet als volgt stelt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verweerder getracht heeft na te gaan in welke mate verzoeker in Malawi nog een reële bescherming geniet, doch dat hij geen respons kreeg op zijn vragen hieromtrent. Aldus kan niet worden vastgesteld of verzoeker al dan niet kan genieten van reële bescherming in Malawi en oordeelde verweerder terecht, gelet op het gestelde *sub* 2.2.2., dat de vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land van verzoekers nationaliteit, zijnde Rwanda. Verzoeker argumenteert ook niet over de beschermingsmogelijkheden in Malawi ten aanzien van zijn persoon.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat weldegelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen over de moord op zijn broers. Waar verzoeker stelt dat hij in 2002 op straat werd gearresteerd in Nyamirambo in Kigali terwijl hij inkopen deed voor zijn moeder, bevestigt hij louter één van de vastgestelde tegenstrijdigheden dienaangaande, hetgeen het bestaan van de tegenstrijdigheid echter niet ongedaan maakt. Nergens werkt verzoeker verder *in concreto* uit waarom zijn asielrelaas volgens hem wél coherent en geloofwaardig zou zijn. Louter stellen dat dit het geval is, zonder dit *in concreto* uit te werken, is geen dienstig verweer tegen incoherenties die de basis vormen van de bestreden beslissing. Wat betreft de asielaanvraag die zijn echtgenote heeft ingediend (verzoekschrift, stuk 7), dient vooreerst opgemerkt dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Waar hij stelt dat de asielaanvraag van zijn echtgenote elementen bevat die van belang zijn voor de beoordeling van zijn eigen asielaanvraag, dient opgemerkt dat verzoeker nergens doorheen zijn verzoekschrift één element vermeldt uit de asielaanvraag van zijn echtgenote dat volgens hem van belang is voor de beoordeling van zijn eigen asielaanvraag. Ook uit de "bijlage 26" van zijn echtgenote (verzoekschrift, stuk 7) valt geen zo'n element af te leiden. Verzoeker komt dan ook niet verder dan een blote bewering.

Er kan verder niet worden ingezien op welke wijze het louter opnieuw bijbrengen, zonder enige verdere uitwerking *in concreto*, van de reeds op het CGVS neergelegde stukken (verzoekschrift, stukken 3-5) de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing evenwel niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS